

Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ

Tί ἔχεις ; ποιὸς σ' ἐπίκρανε ; γιατὶ πονεῖς ἀκόμα,
γιατὶ τὸ ώραιό σου στόμα
δὲν μοῦ ριδογελᾷ ;
Ποιὸς ἔφερε 'ς τὰ μάτια σου τὸ ἀχνὸ μαργαριτάρι
ποῦ μὲ θλιψμένη χάρι
'ς τὴν ὄψι σου κυλᾶ ;

"Ἄχ ! τῆς ζωῆς τὰ βάσανα τὸ νειὸ τὸν κάνουν γέρο,
μὴ μοῦ τὰ λέσ, τὰ ξέρω
ἀπὸ παιδὶ μικρό·

ξέρω πῶς ἀπ' τὴν κούνια μας ὡς τῆς ζωῆς τὴν ἄκρη
εἶνε πικρὸ τὸ δάκρυ,
τὸ γέλιο πειὸ πικρό.

Μὰ ξέρω ἀκόμ' ἀγάπη μου, μὰ ξέρω ἀκόμα, φῶς μου,
πῶς τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου
κ' ἢ πίκραις ἢ πολλαῖς,
μοῦ φαίνονται σὰν τίποτα 'μπρὸς 'ς τὸ δικό σου πόνο,
καὶ κλαίω τότε μόνο
ὅταν σὲ 'δῶ νὰ κλαῖς . . .

"Ετοί τῆς εἶπα, κ' ἔγειρεν αὐτὴν 'ς τὴν ἀγκαλιά μου,
'ς τ' ἀμέτροπτά φιλιά μου
τὴν δψι της πλανᾶ,
κ' ἐφίλησα τὴ λύπη της 'ς τὰ μάτια της κρυμμένη,
σὲ δάκρυα ἀναλυμένη,
διαμάντια ζωντανά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

